

Cali Tai Nghe Mắt Thấy

Tường Thuật

Mai Chi

Sáng thứ bảy July 2, 1994 chúng tôi đã cùng anh Triết trực chỉ xuống chỗ hẹn với anh Giao và anh Long ở bãi biển La Jolla. Gia đình anh Giao chị Ngọc Diệp đã đến từ sáng sớm để ? chiếm đất cho có chỗ tốt, hơn thế nữa anh chị đã cẩn thận chiếm luôn được cả một cái chòi che nắng phòng khi nắng gió bất thường.. Anh Long đã kể chuyện làm thơ là m tôi nhớ tới hai bài thơ con cóc các ông tặng các bà và ngược lại:

*Nắng Saigon em đi mà chột mắt
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông
Lụa Hà Đông dẹt từ lông sư tử
Em mặc vào giống hệt sư tử Hà Đông*

Các bà cũng dễ thương không kém:

*Nắng Cali anh đi mà chột mắt
Cũng vì anh mặc áo gấm Hồng Kông
Gấm Hồng Kông dẹt từ lông con khỉ
Anh mặc vào trông nửa khỉ nửa đười ươi*

Ngày hôm ấy chúng tôi quây quần trên bãi cỏ xanh trò chuyện, nhưng không quên đưa mắt ngóng chờ người bạn hiền phương xa có hẹn : "anh Nguyễn danh Hải...". Nhưng rồi chàng trai voi mái tóc bông bênh của 20 năm về trước đã không có mặt để tô điểm cho buổi picnic thêm vui...

Bao nhiêu chuyện xưa tích cũ được đem ra mổ xẻ, đặc biệt là "món nợ học bổng Colombo" là gây cản hơn cả... Sau màn picnic với các món ăn quốc hồn quốc túy, chúng tôi được anh Giao hướng dẫn đi xem thắng cảnh San Diego, một thành phố được mệnh danh là nơi nghỉ mát thoải mái trong lành nhất của miền nam Cali. Thành phố này trải dài từ bờ biển đến sa mạc ẩm áp, gồm nhiều thung lũng với bãi cỏ xanh rì, các ngọn đồi bốn mùa đều có hoa đủ màu sắc phủ kín.. Nhưng đặc biệt nhất là các mỏm đá do tạo hóa tạc hình thù dị biệt dọc các bờ biển đã làm San Diego nổi bật với rocky coast và fine beaches... Chúng tôi dừng xe lại San Diego Harbor. Trời trong xanh lặng gió nên cảnh trí thật nên thơ, ánh nắng g nhạt nhòa trên mặt biển đã làm dịu lại bao phiền muộn ưu tư của chúng tôi... Khung cảnh này đã làm tôi nhớ đến bài hát Sunshine on my shoulders của John Denver:

*Sunshine on my shoulders makes me happy.
Sunshine in my eyes can make me smile.
Sunshine on the water looks so lovely...*

Chiều xuống thật nhanh , anh Giao đưa chúng tôi về lâu đài ẩm cúng của anh chị dùng cơm tối. Món "Beef Kabobs" chị Ngọc Diệp làm trông thật hấp dẫn. Chúng tôi ra sân quây quần bên chiếc BBQ nướng chuyện, chả mấy chốc mâm thịt đã không cánh bay xa ! Mãi gần nửa khuya chúng tôi mới giã từ khổ chủ rong ruổi gần hai tiếng đồng hồ mới về đến nhà.

Tối hôm sau July 3, 1994 chúng tôi lại được gặp nhau tại dinh thự của anh chị Triết -Thanh Khê để đón mừng anh Nguyễn Danh Hải, người đến từ San José. Gặp lại anh Hải sau 24 năm xa cách, thật là ngỡ ngàng. Sau những năm dài ở lại Việt nam đã thay hẳn con người anh về thể chất lẫn tinh thần. Mái tóc anh giờ đã không còn bông bênh như xưa, tinh thần anh cứng cõi hơn; nhưng đặc biệt sự vui đùa trẻ trung cùng những lời nói thật ý nhị vẫn còn trong anh . "Young at heart" là thế. Đó là điều tôi rất mừng cho anh. Trong buổi tiệc thịnh soạn các mẩu chuyện cũ mới từ NZ, Saigon đến San José đã được anh Hải tô điểm

với những nụ cười héo hắt khi nhắc đến Saigon hoa lệ đã không còn và những trận cu +ời ra nước mắt về những sự lỗi bịch của xã hội chủ nghĩa !! Chúng tôi lại... " Nửa khuya" mới chịu chia tay tạm biệt..

Năm giờ chiều ngày hôm sau July 4, 1994 vừa đi chợ về tôi được hung tin anh Trần Văn Long bào huynh của chị Ngọc Bích vừa qua đời. Anh Khổ chị Ngọc Bích đang có mặt tại San Diego lo làm lễ an táng. Thế là chúng tôi vội đến rủ anh Phạm Phan Long cùng đi thăm. Đã hơn 16 năm nay, tôi mới lại gặp chị và cũng là lần đầu được gặp anh Khổ, phu quân của chị . Gặp nhau trong cảnh huống này thật là ai oán ! Thấy anh chị và tang gia đang bận rộn, chúng tôi cũng chẳng dám ở lâu.

Thế rồi đầu tháng chín chúng tôi có cuộc họp bất ngờ tại biệt thự của anh Phạm Phan Long - chị Nguyệt Tú và được anh Long trao tận tay tờ báo 7ND Số 3 vừa ra lò. Không ngờ t ối thứ sáu mà các bạn cũng đến đông đủ. Anh Nguyễn Danh Hải từ San Jose xuống, anh NA Giao và chị Ngọc Diệp từ San Diego lên, anh Triết, chị Thanh Khê, anh Hoàng, chị Xuân Mai và co ' cả anh Phạm Văn Hải (Project Leader của dự án MT) cũng bỏ thì giờ quý báu chung vui. Các anh làm báo nhắc lại việc được ra bãi biển Carlsbad ăn thịt cừu ngon tuyệt trong hôm làm ba 'o. Câu chuyện nỏ hơn bắp rang khi ông xã tôi long trọng tuyên bố là thịt cừu nếu biết cách nấu như thế thì ngon tuyệt cú mèo! Anh Giao cũng ủng hộ hết mình, anh Giao đã thừa thắng xông lên bảo: "Giá mà hồi ở New Zealand được ăn thịt cừu ngon kiểu này thì đâu có bị ... chông !!???" Và có lẽ đời sẽ đẹp hơn và các ông có thêm nhiều chất cừu sẽ du yên đáng hơn chăng ?

Tôi nhìn với đôi mắt nửa tin nửa ngờ và bảo: "Hồi trẻ mấy anh ăn cừu già (mutton) bây giờ già lại ham ăn cừu non (lamb) !" Chị Ngọc Diệp mới du Pháp quốc về lại Cali cho biết là hôm ở Paris anh chị Lê Thức Hải - Lê Dung cũng có đãi thịt cừu, chị Lê Dung làm ngon lắm ! Ày thế đấy quý vị ạ, những con người có chung một bầu tâm huyết đã dính mọt t chút "cừu", có dứt cũng không được !!!

Thú thật, tôi sợ mùi cừu lắm rồi, tôi tự nhủ:

*Kiếp sau nếu gặp mấy chàng
Các nàng cần hỏi "cừu" chàng ném chưa ?
Những chàng món đồ anh ưa !
Các nàng tìm cách mà ngừa lánh đi*

Sau đó phái nữ chúng tôi đồng ý là làm vợ mấy ông có dính chút máu cừu, không hiền cũng phải hiền. Anh Phạm Văn Hải, có 18 năm kinh nghiệm về cuộc sống lứa đôi, đã phát b iểu ý kiến riêng như sau: "Ai có đi sở thú, đứng ở ngoài thấy con hổ bị nhốt trong chuồng cũng đều nhìn thấy nó hiền, nhưng nếu vào chuồng chung với nó thì mới biết nó c ó hiền hay không !"

Câu chuyện đàn bà hiền hay không hiền đã được kết thúc bằng chuyện "Chop and Drop story" của Lorena Bobbitt làm các ông sợ run ... Thôi hãy để cho happy memories rolling on their way ... tôi đã đọc lại những vần thơ sau:

*Tay em vừa trắng lại vừa tròn
Để cho anh gói chắt mòn đi đâu*

MAI CHI 11/94